

ΤΑ ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Τὰ διαβατάρικα πουλιά
Περάσαν...
Λίγες μέρες μείνανε στὰ κλωνιά μου
Κ' ἔπειτα τρέταξαν
Καὶ φύγανε μακριὰ
Τὰ διαβατάρικα πουλιὰ
Μακριὰ ἀπὸ τὰ κλωνιά μου...

Μοῦχανε τόσα κελαδῆματα
Στημένε,
Τόσα γλυκόλογα τραγούδια στὰ κλωνιά μου
"Ὅπου οἱ διαβάτες στέκουσαν
Καὶ κοίταζαν ψηλά,
Στὰ διαβατάρικα πουλιὰ
Κρυμμένα στὰ κλωνιά μου.

Κ' ἔννοιωθα κάποια ζήλεια
Μέσα τους,
Κοιτάζανε μὲ φθόνο τὸ κορμί μου,
Ποῦ μεθυμένο
Ἐγεργε γλυκά,
Λυγροῦσε στὰ τραγούδια ἡδονικὰ
Τὸ γερασμένο, τᾶχαρο κορμί μου.

Τὰ διαβατάρικα πουλιά
Μικὰ μέρα
Ξεχάσαν νὰ γυρίσουν στὰ κλωνιά μου
Κι' ἀδιάφοροι οἱ διαβάτες δὲ σταθῆκαν
Δὲ στράφηκαν νὰ δοῦνε τὰ κλωνιά μου.
Καὶ τὰ πουλιὰ ποῖ δὲν ξαναγύρισαν
Καὶ τὰ πουλιὰ ξεχάσαν τὴ φωλιά μου.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΣΤΗ ΜΥΤΙΑΗΝΗ

Μιτυλήνη, 26 τοῦ Γενάρη 1919.

Μοναδικῆ «Νουμᾶ».

Σοῦ στέλνω τοὺς πρὸ καρδιακοὺς χαιρετισμοὺς μου γιὰ τὸ ξαναγέννημά σου, ποῦ ἔλαμψε σάν ἥλιου ἀνατολή στὴν πενθοῦσα — τόσον καιρὸ τώρα — κάτου ἀπὸ τὰ θαριὰ σύννεφα τῆς ψευτιάς σφαῖρα τῶν ἐκλεχτῶν σου καὶ δρόσισε σάν καλοκαιρινὴ βροχούλα τὶς διψασμένε ψυχές τῶν φίλων τῆς παλληκαριάς, τῆς Ὀμορφιάς καὶ τῆς Ἀλήθειας.

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ζωγραφίσω τὴ χαρὰ ποῦ ἔννοιωσα, ὅταν ἄκουσα τὸν ἐφημεριδοπώλῃ νὰ φωνάζῃ τὸ γλυκὸ σου ὄνομα. Ἡ χαρὰ μου ξέσπασε σὲ δυὸ ἀχνοὺς δακρύων ἅμα πῆρε στὸ χέρι μου τὸ πολύτιμο χιτῆμα. Ὅνειρο ἦταν ; Μέσα στὸ βροντισμὸ τῆς ξαναγέννησης τοῦ μεγάλου κόσμου, ποῦ γέμιζε τὴ ψυχὴ μου, τῶνομά σου θρόντηξε σάν σάλπισμα νικητήριο : «Νικοῦ οἱ ιδέες ! Πάρτε, ὦ Ἐλπίδες μαραζιμένες, ἥλιο καὶ νερὸ καὶ ζωντανέψτε, νὰ πρασινίσουν τὰ φύλλα σας καὶ νὰ νοῖξουν τὰ πορφυρὰ σας λουλούδια.»

Χαῖρε, «Νουμᾶ», καὶ βάστα γερὰ καὶ βασίλευε. Τῆς πρέπει ὁ θρόνος τῆς Ὀμορφιάς γεινομένης ἕνα μὲ τὴν Παλληκαριά καὶ τὴν Ἀλήθεια. Ὡς φύλλο, πρῶτος ἐσὺ τῆς τριουπόστατης Ἀρετῆς σήκωσες τὴ σημαία, ποῦ τὸ κυμάτισμά της, περνώντας καὶ ριχνώντας τὰ θουνὰ τῆς ἀναντριάς καὶ τὶς θάλασσες τῆς ἀσκήμας, λίγο λίγο σκέπασε ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἐκόνοντας

τὴ σὲ μιὰ βαθειὰ σκέψη πρῶτα καὶ κατόπι σ' ἕνα ὠραῖο καὶ δυνατό πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἰδέας φτερούγιμα. Χαῖρε, νικητή!

„ΜΥΤΙΑΗΝΙΟΣ“

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σαλονίκη 16 τοῦ Γενάρη 1919.

Φίλε «Νουμᾶ»,

Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόση μεγάλη αἰστάνθηκα χαρὰ σάν ἔμαθα ὅτι ὁ ἀγαπητὸς μας «Νουμᾶς» ξανάρχισε τὴν ἐκδόσὴ του ποῦ τόσα χρόνια μᾶς ἔθρεφε μὲ τὴν πολύτιμη ἴλη του καὶ εἶχε συγγεντρώσει στὶς στήλες του ὅ,τι καλλίτερο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ σημερινὴ μας λογοτεχνία.

Καὶ εἶνε πολὺ εὐχάριστο ὅτι ἡ ξαναἐκδόσὴ τοῦ «Νουμᾶ» συνέπεσε μὲ τὴν ἀναγνώριση ἀπὸ τὸ ἐπίσημο Κράτος τῆς τακτικῆς γλώσσας μας στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο καὶ σιγὰ σιγὰ καὶ στὶς ἄλλες ἀνώτερες τάξεις. Καὶ εἶνε τιμὴ γιὰ σᾶς ποῦ κατορθώσατε μαζί μὲ τὸ μεγάλο μας Ψυχάρη καὶ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστὲς τῆς ιδέας τὸν Πάλλη, Παλαμᾶ, Ἐφταλιώτη, Βλαστὸ Ἰδα κ. ἄ. νὰ πάρῃ ἡ Δημοτικὴ τὸ δρόμο ποῦ πῆρε.

Μὲ ἐχτίμηση.

Σ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ
ἐφεδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς

Καλαμπάκα 19 Γενάρη 1919.

Φίλε «Νουμᾶ»

Τὸ πρῶτο σου φύλλο διαβάζοντας ἔννοιωσα τὴ διψασμένη μου ψυχὴ νὰ ξαναζωντανεύῃ σάν νὰ δοῖκε σαυτὸ τὸ φιλολογικὸ καὶ κοινωνιολογικὸ ἀθάνατο νερὸ ποῦ καρτεροῦσε.

Γιαυτὸ τώρα, ποῦ σάν Προμηθέα ποῦ θέλησε νὰ διδάξῃ στοὺς ἀνθρώπους τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια, μ' ἔοριξαν γιὰ δάσκαλο στὸν Καύκασο τῆς Πίνδου οἱ ἀρχοντάδες θεοὶ τοῦ Κόσμου, νοιώθω πῶς ὁ «Νουμᾶς» θὰ μοῦ εἶνε τὸ βάλσαμο στὲς πίκρες μου καὶ πῶς στὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων μεσ' ἀπ' τὲς χιονισμένε χαράδρες ποῦ θὰ μὲ θυμίζουσε τὰ οὐρλιάσματα τόσον παθῶν καὶ ἐγωισμῶν ποῦ κατέστρεψαν στὸν πεντάχρονο πόλεμο καὶ καταστρέφουν κάθε πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτὸς θὰ μοῦ φέρῃ στὴ χιονισμένη Σιβηρία τῆς Πίνδου τὴν ἐνθύμηση, πῶς βρισκονται κάτω στὸν Κόσμον ἀκόμα ὑπεράνθρωποι ποῦ καλεύουν, νικοῦν καὶ σπάζουν τὶς παληρὲς πλάκες ἀξίας τῶν ἐγωιστῶν Φιλισταίων.

Μὲ πολλὴ μου ἀγάπη

Α. ΑΛΕΞ. δημοδιδάσκαλος

ΓΙΑ ΤΟΝ κ. Ε. ΡΟΠΑΛΙΔΗ

ΜΥΤΙΑΗΝΗ, 1 Φλεβάρη, 1919

Ἀξιότιμε κ. Ε. Ροπαλίδη

Στὸ φύλλο 5 (614) τοῦ «Νουμᾶ», διάβασα ὅσα γράφεις γιὰ τὸ Φιλήντα καὶ σοῦ σφιγγῶ τὸ χέρι. Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ἀξίας του. Τὴν ἀξία τοῦ Φιλήντα τὴν ἀναγνωρίζουν ὅλοι, ἀκόμα κ' οἱ φιλολογικοὶ λούστροι. Μὰ ὅποιος βγαίνει μὲ τὴν ὑπογραφή του στὴ δημοσιότητα καὶ ζουγραφίζει τὸ Φιλήντα ἀληθινὸν ὅπως εἶναι, κάνει παλληκαριά καὶ εἶναι παλληκάρι. Γιὰ τὴν παλληκαριά σου, ποῦ μὲ πνευμάτισε, σοῦ γράφω αὐτὰ τὰ λόγια καὶ σοῦ στέλνω τὴν ὀδισθεαίωση τῆς βαθιάς ἐχτίμησής μου.

Γειά σου

Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ
«Διευθυντὴς τοῦ Μυτιληνιοῦ»